

Marts 2021

Seneste nyt

Preben Bang Henriksens Nyhedsbrev (93)

Sund fornuft på nordjysk

Christiansborg

Christiansborg slot er hjemsted for Folketinget. Det er "Det tredje Christiansborg".

Det første Christiansborg blev bygget i 1733 på ruinerne af Københavns Slot og var et enormt bygningsværk med 348 rum, inspireret af Versailles uden for Paris.

Bygherren, Christian den 6. gjorde et pænt indhug i statskassen: byggeriet kostede 2/3 af kongerigets indtægter på et år. Det stod færdigt i 1745. Men så var der også alt, hvad man kunne tænke sig, herunder "maskinstole" - forgængerer for elevatoren - som ved hjælp af håndkraft kunne løfte kongefamilien fra etage til etage. Det var tider. Slottet var i den grad en manifestation af den enevældige konges magt.

Allerede i 1794 - 50 år efter opførelsen - brændte slottet pga. en tilsodet kakkelovn. Kongefamilien blev husvilde og måtte flytte på Amalienborg. Der skulle gå 34

år og en statsbankerot (1813) og tabet af Norge (1814) før et nyt "spareslot" ("Det andet Christiansborg") stod klar på selvsamme grund.

Stemme imod partilinjen?

I grundlovens § 56 står, at man som folketingsmedlem alene er bundet af sin egen overbevisning. Hverken vælgerne eller for den sags skyld Venstre kan binde et folketingsmedlem til en bestemt holdning. Da man vedtog grundloven og de følgende 50 år, havde man faktisk ikke politiske partier repræsenteret i folketinget. Det var "personer", der var valgt, og de stemte efter deres personlige overbevisning, om end de med tiden fandt sammen i visse interessefællesskaber.

Sådan er det i praksis ikke længere. Det er meget vanskeligt at blive valgt udenfor noget parti, og er man i et parti, så forventes det, at man som altovervejende udgangspunkt stemmer efter partiets linje. Generelt kan vælgerne da heller ikke være tjent med Poulsgaard-tilstande, hvor alt sejler, og hvor man til et folketingsvalg ikke aner, i hvilken retning folketingsmedlemmet senere vil stemme.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi i Venstre ikke altid er enige om alt. Men dels kan en fornuftig drøftelse – og måske et par ændringsforslag – som oftest hjælpe på uenigheden, dels må man i mindre vigtige tilfælde bide i det sure æble og stemme for forslag, som man måske ikke er helt begejstret for. Det sker ikke sjældent.

Dermed er ikke sagt, at man i særtilfælde ikke kan stemme modsat partiets linje/flertal. Det skete for mit vedkommende, da jeg stemte imod rigsretssagen vedrørende Inger Støjberg. Men det bør være i "tunge" sager. Og det bør loyalt meddeles partiet på forhånd. Så kan partiet selvfølgelig vælge at tage beslutningen til efterretning eller smide vedkommende ud.

Læserbreve

Aviserne er fyldt med læserbreve, og vor lokale Nordjyske er så absolut ingen undtagelse. Læserbreve er sammen med de sociale medier et væsentlig element i demokratiet. Blot er der nok et par ting man bør være opmærksom på.

Jeg er måske ikke den flittigste skribent. Men jeg skriver til gengæld samtlige mine indlæg selv (i øvrigt ganske som dette nyhedsbrev). Herved adskiller jeg mig fra stort set alle andre folketingspolitikere, der har studenter og andet personale til at formulere den mangfoldighed af indlæg, som de afsender om alt mellem himmel og jord, herunder om emner, som de ikke har den fjerneste interesse eller forstand på.

Onsdagsspørgsmål

Hver onsdag har folketingsmedlemmerne adgang til at stille spørgsmål – såkaldte "§ 20 spørgsmål" – til en minister. Det burde dreje sig om emner med almindelig samfundsrelevans, men efter, at der er kommet TV på ("Folketingskanalen"), har onsdags-spørgsmålene i højere grad drejet sig om selv at komme i fjernsynet.

Hidtil har listen over de mest sofistikerede spørgsmål været toppet af spørgsmålene om Justitsministerens holdning til hundens Skippers forsvinden på Bogense havn (DF, 2003) samt spørgsmålet om Kulturministerens holdning til DRs genudsendelse af "Nissebanden på Grønland" (DF, 2011).

Men denne sæson kan potentielt byde på nye topplaceringer. Eksempelvis: *"Set i lyset af, at Amager Fælled er 95 % ejet af By og Havn, men at Staten ejer de sidste 5 %, er Ministeren så tilfreds med, at f.eks. lærker på denne tid af året, hvor de gør sig klar til rugning og ifølge jagtloven er fredet, jages af hunde for at forhindre dem i at bygge rede"*. (Løsgænger, 2021).

Eller: *"Hvilke initiativer vil ministeren tage for, at familier med tre fungerende forældre ikke bliver diskrimineret i de danske daginstitutioner?"*. (SF, 2021).

Jo, der er lagt op til et spændende opløb – men der er også mange onsdage endnu inden folketinget lukker. Det forhold, at der med mellemrum går rygter om et efterårsvalg, gør nu heller ikke spørgelysten mindre.

Ny ambassadør

Regeringen har nu brudt årtiers tradition og valgt at udpege en diplomat, der ikke er hentet i udenrigsministeriet. Det blev Kristian Jensen, der som en slags "ambassadør" skal sikre, at Danmark bliver udpeget, når der i 2025 skal vælges 2 nye lande til FNs sikkerhedsråd.

Lad mig sige det med det samme: Kristian er en af de mest vidende og sympatiske politikere, jeg har mødt, så ud fra det kriterium må valget bestemt hilses med glæde, ligesom det forhold, at regeringen griber hen over midten, da også er en ualmindelig sympatisk handling. Så håber jeg bare ikke, at den er begrundet i, at man så kan tage en af "vore egne" næste gang – eksempelvis en detroniseret minister eller tilsvarende. For umiddelbart er det svært at se, hvorfor danske politikere pludselig skal ud i verden i div. diplomatiske opgaver. Det er med al respekt nok alligevel begrænset, hvor mange i den store verden, der har hørt om Jensen.

Opgaven er øjensynlig at sikre, at Danmark (på FNs Generalforsamling) bliver valgt til en plads i FNs sikkerhedsråd i 2025. Hertil allokeres et større personale i Udenrigsministeriet.

Sikkerhedsrådet har 5 faste medlemmer (Rusland, USA, Kina, England og Frankrig) samt 10 "løse" medlemmer, der vælges for 2 år ad gangen. Jeg tillod mig at spørge blandt mine kollegaer, om der var nogen, der kan nævne bare et af de 10 aktuelle "løse" lande (2021). Resultatet tåler ikke offentliggørelse.

Men vigtigt er det åbenbart at være med om bordet.

Tvangsfjernelser

Regeringen er barslet med et større lovkompleks vedrørende familiepolitik.

Et af elementerne heri er, at flere børn skal tvangsfjernes/bortadopteres tidligere, når de i øvrigt strenge betingelser herfor er opfyldt.

Efter mange år som forsvarer i kriminalretten har jeg set utallige unge, der bestemt ikke har fået de opvækst-vilkår og den opdragelse, som de burde – med deraf følgende resultat. På tilsvarende vis er jeg en gang om måneden tilknyttet Børnehus Nord, hvor børn under 12 år afhøres af en særlig uddannet ”børnevenlig” politibetjent. I rummet ved siden af sidder repræsentanter for kommunen, anklagemyndigheden, forsvarsadvokat (typisk for den far, der er mistænkt for mis-handling) samt bistandsadvokat for offeret = barnet. Alt sammen mhp. at overvære videooptagelsen af betjentens ”afhøring” af barnet (og mulighed for supplerende spørgsmål), således at optagelsen evt. kan afspilles i retten (og barnet således fritages for at møde i retten). Min helt klare opfattelse efter adskillige af disse ”afhøringer” er, at mange børn burde være fjernet fra hjemmet langt tidligere end det sker i dag.

På dette område er jeg således helt enig med regeringen. I dag tvangsfjernes børn i et vist omfang, men det sker alt for sent og i alt for få tilfælde – til stor skade for barnet. Og i sidste instans også for samfundet.

Når politifolk bliver forbrydere

En gang imellem kan det være en god ide for politikere at komme ud i det virkelige liv.

Det er i hvert tilfælde min erfaring, efter at jeg i efteråret fik mulighed for at køre med en patrulje fra Nordjyllands Politi. Det var i den grad interessant og lærerigt at se politiets arbejde indefra.

En af de problemer, jeg fik med hjem til Christiansborg, var den helt utilfredsstillende retsstilling, som en betjent efterlades i, når vedkommende – uden brug af udrykningssignaler – eftersætter en formodet forbryder.

Nogle gange er der gevinst, andre gange ikke. Sådan er politiets arbejde. Men helt utilfredsstillende er det, at den pgl. betjent, der – til fællesskabets bedste – forsøger at udføre sit arbejde, samtidig skal risikere personlige bøder, og det der er værre, såfremt man under episoden passerer en af politiets AKT-vogne.

Det seneste eksempel er en dom fra Vestre Landsret. To samvittighedsfulde betjente har fået anmeldelse om en sindsforvirret mand, der efter at have stalket en kvinde, nu er set stige på en skolebus. Betjentene vurderer at brug af signaler udgør en latent fare for at eskalere situationen. Under eftersætningen kører de forbi en ATK-vogn med 59 km/timen, hvilket udløser en bøde til føreren på 1000 kr. Manden anholdes i øvrigt efterfølgende udenfor en SFO og en børnehave og i rygsækken findes pornografisk materiale. Summa summarum: en flot politimæssig vurdering, der medførte en bøde på 1000 kr. – til betjenten vel at mærke!

I stedet for at se på realiteterne, så går hele det bureaukratiske system i gang: sagsbehandling ved Sydøstjyllands Politi, Fyns Politi, Den særlige Politiklagemyndighed (DUP), Procesbevillingsnævnet, Retten i Horsens og senest Vestre Landsret. Efter 3 års sagsbehandling – en udgift til sagsbehandlere og retsvæsen på 100–200.000 kr. (mit gæt) – for slet ikke at tale om belastningen for betjenten – så ender det hele heldigvis med en frifindelse.

Vi har en politistyrke, som vi i enhver anden situation med rette har fuld tillid til. Hvorfor skal betjentene så udsættes for mistanke om ikke at kunne vurdere relevant hastighed i situationen? Helt vanvittigt.

Jeg har derfor nu bedt Justitsministeren om at oplyse, hvorfor der intet er sket siden Rigspolitiet og Politiforbundet i 2018 afleverede anbefalinger til en ændring af "udrykningscirkulæret", så der kan blive ryddet op i det vanvid.

COVID-19 og anden politik

Covid-19 præger med god grund alle medier, og i et eller andet omfang må vi, der ikke er sundhedsordførere, finde os i, at spalteplassen er blevet væsentlig mindre for ikke-covid relaterede nyheder. Men sådan er det bare. Man kan have nok så godt fat i et vigtigt politisk emne, men mulighederne for at videreformidle

det til vælgerne er stærkt begrænset i denne tid. Det kan stort set alle folketingsmedlemmer, der ikke beskæftiger sig med sundhedspolitik, skrive under på.

Så meget desto mere er det befriende at se, at Venstres folk (Gertsen og Ellemann) er aktive på banen og ikke mindst på det seneste har medvirket til, at regeringen har måtte udarbejde fleksible, men rimelig klare planer for op- og nedlukning af landet under henvisning til epidemiens udvikling. Helt generelt er vi heldigvis kommet ind i en mere ligeværdig symbiose mellem regering og folketing på dette område.

Jeg hilser således med glæde, at man langt om længe til dels indfører det princip, som vi nordjyder var udsat for i november, nemlig regionale forholdsregler, herunder skolelukninger og andre begrænsninger i de områder, hvor smitten kommer ud af kontrol.

Og synes tilstanden i Danmark "vanskelig" med bl.a. manglende udrejsemulighed, restaurationsbesøg mv., så tænk lige på, hvordan det står til i de øvrige europæiske lande, herunder ikke mindst Norge, Sverige, Tyskland og Frankrig.

Tankevækkende er det dog at se, hvordan lande udenfor EU har kunne vaccinere deres befolkninger med en langt større hastighed end tilfældet har været for EU-landene. Det er endnu et – blandt mange – tegn på den manglende effektivitet i EU-systemet, hvor man ellers regulerer ned i mindste detalje.

Med venlig hilsen

Preben Bang Henriksen